

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 1. Quàm vetus sit consuertudo, in honore alicui habendo. manum
suam ad os admouendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

*Quàm vetus sit consuetudo, in honore alicui habendo,
manum suam ad os adinouendi.*

CAPVT I.

QVOD hodieque in consuetudine po-
situm est, vt in salutandis potest
bus, aut in honore eis habendo ma-
stram ipsi manum ori adinouere so-
leamus, id quæsitum est ex me, nam
à veteribus quoque scitatum esse
an, vt alia pleraque, ita hoc quoque ineptè adulari
genus seruilia recentiorum auticorum ingenia excogita-
rassent. Respondi, eum morem vsque ab impia illa
& ridicula veterum, qui multos deos colebant, super-
stitione ductum ac propagatū videri. Solebant enim
& illi, cum aut fanum aliquod præterirent, aut ligneum
lapidémve aliquem aspicerent, in quo diuinitatis ali-
quid esse opinarentur: neque enim vilior illis tempo-
ribus vilius rei, quàm deorum, annona erat: manum
ad os referre, & tenui murmure illos ligneos aut lap-
deos deos, vt sibi fauerent, precari. Ouidius:

Ecce lacu medio sacrorum nigra fauilla

Ara vetus stabat tremulis circumdata canis.

Restitit, & pauido, Fæueas mihi, murmure dixit

Dux meus: & simili, Fæueas mihi, murmure dixit.

Appuleius Apologia prima: Nam, vt audio, percensetur

is qui istum nouere, nulli deo ad hoc eui supplicauit, nullam templum frequentauit: si fanum aliquod praterat, nefas habet adorandi gratia manum labris admouere. Minutius Felix in Octauio: Cacilius, simulacro Serapidis deuotato, ut vulgus superstitiosus solet, manum ori admouens, osculum labiis presit. Quo igitur gestu illi diis suis honorem exhibebant, eodem nos hodie in potentibus ac fortunatis hominibus colendis vtimur.

Vnde sumpsisse videatur Ouidius, quod in oraculo terram, matrem, lapides autem ossa illius vocauit.

CAPVT II.

SAPIENTER interpretatur Ouidianus Deucalio sortem sibi à Themide datam, quaerenti qua arte genus humanum aquis extinctum reparare posset: qui iussus ossa magnæ matris post tergum iacere, matris nomine terram intellexit, cuius in corpore ossa lapides vocarentur. Atque equidem existimo ingeniosissimum poetam in illo responso confingendo, quod terram quidem matrem vocauit, sumpsisse ex historia Romana, vbi, cum regis adolescentibus responsum esset, eum regnaturum Romæ, qui primus matri osculum tulisset, Brutus is, qui reges exegit, è naui exiens, simulato casu, terram osculatus esse dicitur: quod autem lapides, terra ossa, secutum esse auctoritatem veteris tragici, qui & ipse illos eodem nomine affecerat. Citantur enim hæc à vetere Grammatico:

Ἦν ὀστέον ἐν γυμναστίῳ πόντῳ.
deco qui ad lapidem offendisset. Sic autem, & sanguinem terra Aristoteles in quadam ad Alexandrum epistola vinum vocasse dicitur, & vulgò venas in terra dicimus aut quibus aqua conciusa later, aut è quibus metalla eruuntur.

Versum

Micret
a Lectiones
LIII
25